

SVENSKALEKTIONEN MED IRENE, av eleverna döpt till Irene Desperation, gick mot sitt slut.

Ingen, absolut ingen, höll längre på med grammatikuppgifterna hon hade gett dem. Nästan alla pratade med varandra i små grupper.

Hon skrek inte för att överrösta dem, talade i stället extra lågt.

”Nästa gång ska vi se en film”, sa hon.

Ljudnivån sjönk till ett uppmärksamt mummel.

”Det är en svensk film”, fortsatte hon. ”Utandrarna.

Den är lång, men vi slår ihop svenskan och SO:n och sen får ni ledigt på tisdag morgon.”

”Jag gillar inte svenska filmer”, hojtade Daniel.

”På 1800-talet och i början av 1900-talet utvandrade över en miljon svenskar till Amerika. Filmen handlar om det – om varför dom gav sig av och om hur det var att komma till det nya landet.”

”Den är ju fett gammal. Varför ska vi se den skiten?” stönade Ville.

”Det är en klassiker. Den bygger på en roman av Vilhelm Moberg, en berömd svensk författare. När vi har sett filmen kommer vi att prata om den. Om ni vill ha bra betyg får ni gärna läsa lite i boken också.”

”Kan vi inte kolla på Scarface i stället?” föreslog Daniel.

”Det är också en klassiker.”

”Den har du väl redan sett hundra gånger”, sa Rakel.

”Fattar ni inte? Filmen handlar ju om oss”, sa Jamila.

”Det gör Scarface också”, påstod Daniel. ”Han är politisk flykting och jobbar som diskare, precis som din farsa.”

”Politisk flykting?” sa Jamila. ”Han är ju gangster.”

”Ingen av dom handlar om mej. Jag har inte utvandrat”, sa Ville.

”Jo, från grusbönder i Småland. Det är som att komma från månen”, tyckte Rakel.

”Hela din släkt är haram”, sa Jamila.

Alla skrattade utom Nalin – som såg förvåntansfullt på Ville – och Abdi, som satt längst nere i vänstra hörnet och läste i en tjock ordbok.

”Håll käften, jävla fitra”, sa Daniel. ”Snacka inte skit om min brors familj.”

Irene högg direkt.

”Daniel! Inga såna ord!”

Daniel låtsades att han inte hade hört.

”Jag har inte heller vandrat”, sa han.

”Men dina föräldrar har”, sa Jamila.

”När slutar man vandra då? Jag är född här. Fast jag vill inte bli som nån jävla svenne.”

”Din bästa kompis är ju svenne”, påpekade Rakel.

”Det är en annan sak. Han är min bror.”

”En haramsvenne till bror. Vad äckligt”, sa Jamila.

Daniel flög upp ur bänken.

”Jävla horal! Om du snackar skit om min bror en gång till dödar jag dej!” skrek han.

”Daniel! Du säger inte såna saker till dina kamrater!”

Irene tittrade på klockan.

”Som ni märker kommer vi att ha intressanta diskussioner om den här filmen”, sa hon. ”Nu är det lunch.

Lägg grammatikböckerna på hyllan vid dörren när ni går.”